CUPLAJUL INTERBUCUREȘTEAN

Zvicnirea giuleșteanului **Neagu** este tardivă și **Suciu** va menține pînă în final scorul alb

Foto : P. COZIA

Rapid și Steaua s-au „exprimat" confuz

Ne-a plăcut echipamentul celor două echipe, aerul lor cochet, satisfacție de care cluburile din categoria A ne frustrează demult, indiferente la nevoia de desfătare cromatică a spectatorilor. Alte satisfacții : jocul cu destulă substanță al lui Jenei și Constantin, vivacitatea lui Voinea (străjuit, în ultimii doi ani), ascendența lui Creiniceanu, cîteva execuții marcu — Dumitriu, (va rămîne etalon în fotbalul nostru pentru generațiile viitoare) și, de asemenea, ne-a plăcut tînărul Neagu, alură, cursele lui verticale pe portă, capacitatea sa de jucător-far-bușon. Lista satisfacțiilor e scurtă și cuprinde minore realizări dacă ne gîndim la rangul echipelor și la miza jocului. O atmosferă de confuzie tactică, un val de apatie au purtat pe majoritatea jucătorilor de la un minut la altul, de la o poartă la cealaltă. Steaua are cîțiva fotbaliști ieșiți din formă de un an și mai bine : Negrea, Sorin Avram, D. Popescu, Petescu. Hălmăgeanu, Voinea (ultimul abia ieri a reînceput să zvicnească). Tehnicienii echipei au încercat în ultimele luni remedierea acestei uzuri premature. Rezultate mici și intermitente. Și jucătorii și antrenorii sînt afectați de „îmbătrînirea" mușchilor și reflexelor la numai 24—25 de ani. Și să reținem că cei mai mulți dintre ei nu fac parte din categoria firilor abuzive.

Rapidiștii sînt prinși în menghina tracului. Ei luptă nu numai cu 13 formații adverse, ci și cu un destin tors de aproape 50 de ani din firul superstiției. Se pare că vor fi campioni. Și noi dorim acest lucru (nu din exces de simpatie ; atașamentul cronicarului de o echipă ar echivala cu nedreptățirea altor zeci). Dar Rapid — campioană ar fi, prin ineditul faptei, unicul, puținul farmec pe care i-ar presăra această vară peste un campionat trist și monoton ca un pămînt de cretă. Echipele noastre s-au alibativitatea lui Oaidă și cu un potențial redus din cauza randamentului, sub media sa valorică, dat de Mateianu — n-a găsit niciodată modalitățile de a străpunge apărarea lui Dinamo, rareori pusă în reală dificultate de-a lungul celor 90 de minute. Nici introducerea în atac a lui I. Constantin, jucător de tipul „spărgător de gheață", n-a dat rezultat pentru că, surprinzător, și el a intrat în hora lentă dirijată de Mafteuță și Matei. Dacă ar mai trebui să spunem ceva despre comportarea Progresului în această partidă, ar fi să subliniem nota medie nesatisfăcătoare a jocului său în această primăvară.

Cum spuneam mai sus, Dinamo a jucat cu ceva mai mult cap decît Progresul ; destul cît să învingă ! În plus, dinamoviștii — pe care conjuctura din clasament îi obligă să-și joace oricum șansele teoretice la titlu — au arătat și ceva mai multă combativitate. Astfel că acțiunile lor de atac au fost ceva mai vioaie, mai simple, au căutat cu mai multă insistență poarta. Decizia în acest meci a fost, în largă măsură, dată de aportul adus de doi jucători, Radu Nunweiller și Octavian Popescu, care au acționat la mijlocul terenului. De altfel, rolul lui Popescu — care apare în ultima vreme ca înaintaș central — este mai mult de al treilea mijlocaș, într-un 4—3—3 elastic, pe care-l încearcă actualmente Dinamo.

După aceste cîteva considerații, explicative pentru rezultat, trebuie să subscriem și noi la nemulțumirea generală asupra calității jocului la care ne referim, ca și a cuplajului interbucureștean, în general. Un jucător pe care însă nu putem să nu-l scoatem din cauză este Nunweiller VI. Are o formă bună. Sarcinile pe care și le asumă în echipă reactualizează virtuțile așanumitului „intrer rătăcitor" de altă dată.

Radu URZICEANU

Singur cu poarta goală ! De această dată cei 7 m se vor dovedi suficienți pentru ca dinamovistul **Haidu** să consfințească victoria echipei sale : 2—0

Foto : C. PETRE

La fel ca în toamnă

Rar se întîmplă ca cele două meciuri ale aceleiași echipe într-un campionat, turul și returul, să semene atît de bine între ele, ca cele dintre Dinamo București și Progresul. Dinamoviștii au învins duminică cu 2—0, același scor pe care l-au realizat în fața formației din strada Dr. Staicovici și în toamnă ; și — la fel ca la 9 noiembrie — arma cu care și-au silit adversarul să se încline a fost superioritatea lor tactică.

Duminica aceasta, ca și în tur, Progresul a dominat, a păstrat balonul mai mult (pe alocuri, poate, chiar prea mult !) dar atacul „albastrilor" — lipsit de combinație, explozivitate, pentru a scăpa de sub marcaj — a fost ineficace.

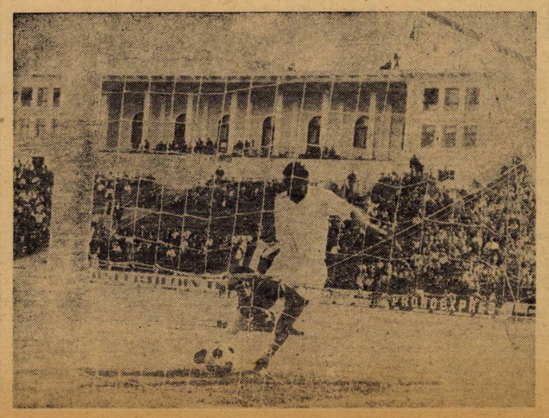

O „remiză" cu... trei valori

Meciul de la Brașov a opus două echipe care aveau nevoie doar de cîte un punct pentru a-și menține mai departe fragila superioritate asupra celorlalte patru formații angajate direct în lupta de evitare a retrogradării. Dar, cel puțin prin tradiție (brașovenii pierd greu acasă, iar pitești nu înregistrează vreun meci egal în deplasare) nici una din cele două tabere nu și-a propus un asemenea deziderat, cu atît mai mult cu cît o eventuală victorie ar fi însemnat pentru cea care ar fi obținut-o lipsa oricărei griji pînă la sfîrșitul campionatului. De aceea, de pildă, Steagul roșu, beneficiară a terenului și publicului propriu, cu ascendentul moral asigurat de un retur roditor, a pornit vijelios la atac, hotărîtă să încheie socotelile încă „din plecare". Jucătorii brașoveni, de la fundașul dreapta și pînă la extremul stînga, au luptat din răsputeri pentru a străpunge dispozitivul piteștean, purtînd amenințător mingea pe toate cărările zonei de teren din prejma careului advers, silind echipa oaspete să rămînă perioade întregi de timp în jumătatea sa de gazon și să se apere. Băieții lui Ploeșteanu nu au lăsat să se vadă că golul primit în min. 18 i-a descumpănit, calificîndu-l rapid ca fiind o întîmplare stupidă. Ei și-au reluat atacurile cu aceeași vehemență și stăruință, părînd, din acest punct de vedere, drept echipa care deține frînele partidei. Steagul roșu a dominat în majoritatea timpului întreaga zonă centrală a terenului, a fost echipa ofensivă și, judecînd după acest aspect, rezultatul de 1—1 pare că-l nedreptățește. Acesta ar fi un prim conținut al „remizei" de la Brașov.

Pe de altă parte, formația Dinamo Pitești se poate considera la rîndul ei dezavantajată de acest „egal". Piteștenii au abordat partida cu o ambiție asemănătoare brașovenilor, dar, spre deosebire de aceștia, ei au „simțit" mai mult jocul, activitatea lor în teren sprijinîndu-se pe suportul omogenității eforturilor fizic și cerebral. În contrast cu formația gazdă, jocul echipei oaspe a întrunit în permanență atributele organizării gîndite și pregătite temeinic, jucătorii respectîndu-și cu sfințenie, și din tot sufletul, îndatoririle încredințate. Maniera de joc a echipei din Pitești, remarcabilă prin caracterul ei realist, nu numai că a imprimat atacurilor brașovene pecetea zădărnicirii, ci și a conținut în sine posibilități de victorie mai multe și clare. Construită pe calitățile specifice fiecărui component al formației, acest stil de joc se află în curs de desăvîrșire și ceea ce trebuie menționat ca lăudabil este faptul că, deși pe parcursul unui asemenea proces au apărut poticneli, inexactități, rezultate dezarmante, antrenorul Ștefan Vasile perseverează cu nădejde în roadele muncii lui și ale jucătorilor, încredințat că nu greșește.

La Brașov, echipa sa a jucat chibzuit, dovedind că știe să-și stăpînească adversarul, să-l provoace și să-l pună teze decisiv acolo unde e slab. Piteștenii au închis brașovenilor orice cale de acces către poarta lui Coman, au înscris un gol din acțiune, ca urmare a unui contraatac desfășurat pe o zonă de teren lăsată descoperită de gazde și au fost egalați dintr-o fază fixă la care I. Popescu a fost surprins într-un moment de neatenție. După 1—1, tot ei au mai avut trei mari ocazii de a înscrie prin Naghi, Țurcan și C. Radu, în timp ce brașovenii n-au mai încercat nici măcar asemenea satisfacție. Iată de ce, socotind după cele de mai sus, rezultatul egal are darul să nedreptățească pe piteșteni.

Confruntarea acestor două situații de fapt, petrecute pe teren, conferă scorului aproape pe de-a-ntregul, un caracter echitabil, care devine și mai accentuat dacă subliniem că ambele formații s-au dăruit jocului pînă la ultima picătură de energie, atacînd pentru a realiza victoria și apărîndu-se pentru a nu fi înfrînte, cu o pasiune egală.

Nicolae SOARE

O lecție din care trebuie învățat

Papuc, „pionul" de bază al apărării craiovene în meciul de la Ploiești, domină din nou careul

Foto : S. BRAȘOVEANU

A fost un meci greu, chiar „cheie" pentru ploieșteni. Aveau 21 puncte (și golaveraj negativ...). Se aflau la un punct de... penultima clasată, deci în zona retrogradării. Ultimele două etape se anunțau grele : un joc cu Steaua la București și altul cu Rapid, la Ploiești. De aceea, Petrolul avea nevoie să obțină punctele duminică, în dauna Universității Craiova, un adversar cu drept incomod, dar în orice caz, „mai la îndemînă", mai cu seamă că juca la Ploiești (fără ca aceasta să constituie, însă, o garanție, pentru că petroliștii mai pierduseră puncte pe teren propriu).

Acest lucru, însă, trebuia realizat. În împrejurări ingrate : trei jucători pe tușă, indisponibili (**Roman, Dridea I** și **Dincuță**, accidentați sau în convalescență), iar pe banca rezervelor, ca jucători de cîmp, **Dragnea** și un junior, **Drăuță**. Într-un fel, fără rezerve...

Rămînea, așadar, ca 11 fotbaliști să lupte cu toată energia lor, să „tragă cu dinți" de victorie. Și ploieștenii au luptat admirabil și cu multă corectitudine, au alergat pînă la epuizare, dar nu fără riscuri și sacrificii. Pînă și-au asigurat victoria, ei au ratat numeroase ocazii, iar dorința de victorie a imprimat meciului o notă de accentuată luptă, în dauna calității jocului, care a căzut pe plan secundar. Finalmente, Petrolul a cucerit o victorie mult muncită asupra unui adversar care n-a cedat nici un moment lupta, ba, dimpotrivă, a pus deseori în dificultate, în repriza a doua, apărarea ploieștenilor.

Un succes care pentru moment (noi sperăm să fie definitiv) scoate din impas pe ampioni, îndepărtîndu-i de zona retrogradării. Dar, meciul de duminică trebuie să le fie lecție pentru viitor. Situația în care s-au aflat reprezintă plata unor greșeli : **ușurința cu care au privit pregătirea actualului campionat**, ca efect al satisfacției cuceririi titlului (cum ne mărturiseau unii jucători) **și lipsa rezervelor apropiate ca valoare și pregătire de titular.**

Petre GAȚU

Cam tîrziu, „Poli"...

Mai mult ca oricînd, meciul de duminică de la Timișoara a fost un prilej de reflecții. Spunem „mai mult ca oricînd", pentru că niciodată nu ami avut o senzație mai clară a contradicției ireductibile dintre APARENȚE și REALITATE.

Aparențele ne-au spus încă de cu seară că ne-au încîntat. Un cer senin fără urmă de nor, o ambianță fierbinte, tinerească (pe stadion peste 5.000 de studenți scandau ritmat, minute în șir, „POLI"), un joc frumos, cu faze de fotbal „curate", țesute cu eleganță și măiestrie, iată ce S-A VĂZUT la tradiționalul derbi timișean, Politehnica—U.T.A.

La sfîrșitul partidei, după consumarea minutelor euforice care au urmat decernării victoriei gazdelor, asemeni navigatorului care după reflux se trezește cu corabia eșuată pe ascuțișul stîncilor, timișorenii au revenit încet și crud la REALITATE. Politehnica realitate care, în sinteză, proiectează meciul „Derbiul Bicaz"—U.T.A. pe următoarele coordonate : (U.T.A. — 21, Politehnica — 17), ceea ce, trebuie să recunoaștem, este o sumă foarte săracă ; 2) La capătul partidei, Poli a rămas în continuare păstrătoarea „lanternei roșii", iar U.T.A. a coborît pe treapta a 12-a a clasamentului, la întrețiere cu „ultimii destinului".

Dacă șansele actuale ale Politehnicii de a rămîne în prima categorie mai atît de reduse, nu este deloc, teoretic, o imposibilitate, ca spada lui Damocles să reteze, în ultimul ceas, și firul care U.T.A. mai este legată de categoria celor mai buni echipe din țara noastră. Să sperăm însă că numeroșii iubitori ai fotbalului din Banat nu vor avea această dublă satisfacție.

Revenind la partida din orașul de pe malul Begăi, vom spune că am avut ocazia să-i admirăm din nou pe **Surdan**, jucătorul nr. 1 al Politehnicii, pe talentatul și fantezistul **Regep**, pe decisivul echipei, **Lereter**, dinamizînd un „11" care în repriza a doua a partidei a funcționat sincron, realizînd o fază pertinentă a conducătorul jocului, arbitrul bulgar V. Balkanski, a avut numai cuvinte de laudă.

Nu putem trece peste meritele U.T.A.-ei, care în repriza I a jucat prematur în ciugarea „punctului cel de toate zilele" și a fost în final oplesită de energia debordantă a timișorenilor.

În încheierea acestor rînduri, o evocare : acum un an, exact în aceeași perioadă, Poli a cîștigat în fața Rapidului, la Timișoara, o partidă decisivă în urma căreia a rămas în categoria A. Din această întîmplare, timișorenii n-au desprins, după cum se vede, morala. Duminica viitoare, o partidă cu o nouă partidă vitală în aceeași companie, meciul se joacă acum la București, iar Rapidul se joacă acum la București, iar Rapid cu decesebire de cîteva puncte, ca de „aer" pentru cucerirea titlului.

Marius POPESCU

Fereastra spre B s-a deschis mai larg

În dimineața jocului, Stoicescu, Deleanu, Constantinescu sau Cuperman, toți componenții lotului ieșean, erau abătuți, îngrijorați, puțin volubili, bineînțeles preocupați de meciul cu Farul, de care se legau multe speranțe în încercarea lor de a se menține în prima categorie. Orice glumă, orice încercare de a le smulge un zîmbet erau inutile. Și pe bună dreptate, căci pentru ei minutul 90 al meciului cu Farul urma să indice — în mare măsură — drumul pe care îl vor urma în deplasările campionatului viitor. În continuare, la București, Arad, Brașov, Ploiești etc. sau noi cunoștințe la Pașcani, Cîmpina sau Moreni. Această atmosferă neliniștitoare a contaminat și numeroasa delegație a conducătorilor ieșeni, emoția citindu-se pe chipul fiecăruia.

De cealaltă parte, „statul major" al Farului a fost stabilit la Eforie cu trei zile înainte de meci, unde cei doi antrenori, Mărdărescu și Comăniță, au făcut de gardă zi și noapte, cu schimbul, pentru ca liniștea jucătorilor să nu fie tulburată de nimeni...

Și jocul a început printr-o cascadă de acțiuni la poarta inspiratului Constantinescu, speranțele ieșenilor fiind însă spulberate chiar din min. 3 de Ologu, care, după gol, în cele 87 de minute de joc, a dispărut parcă total. În disperare, oaspeții au aruncat în luptă totul, inimoșii mijlocași Ștefănescu și Hrițcu făcînd risipă de energie. Perioadă de liniște în tribunele stadionului 1 Mai, căci Lupulescu, Cuperman și Stoicescu au avut posibilitatea să egaleze. În spatele celor două porți, pe băncile rezervate oficialilor, echipelor, antrenorii Farului, față în față, ca doi jucători de șah, despărțiți de cîmpul de joc, unul la poarta lui Uțu, celălalt la cea a lui Constantinescu își îndrumau elevii din atac și din apărare, încercînd să-i scoată din punctul mort în care intraseră. Nici după pauză Farul nu s-a regăsit și încze IV în min. 57 a irosit cea mai mare ocazie a meciului, moment psihologic care putea „întoarce roata".

Abia spre sfîrșitul partidei, sunetul unei sirene din tribună i-a trezit din letargie pe jucătorii de la Farul și acțiunile lor de atac, spectaculoase, au fost răsplătite cu ropote de aplauze. Iancu a înscris al doilea gol și a spulberat speranțele ieșenilor. A fost un moment greu pentru oaspeți și regretul lor ne-a fost transmis și nouă, dar nu putem fi de acord cu atitudinea lor, după primirea golului. Pînă la sfîrșitul meciului, au trimis mingea în afara terenului de joc sau în tribune, poate tocmai pentru ca publicul constănțean să nu-i uite, în eventualitatea că în campionatul viitor nu vor mai veni la Constanța.

Gheorghe NERTEA

S-au depus armele?

Înainte de meciul **Jiul—Universitatea Cluj**, antrenorul **Ștefan Coidum** era senin la adăpostul zestrei agonistice, ce-i drept, printr-o lăudabilă strădanie. De aceea, ni s-a părut de circumstanță unda de scepticism privind indisponibilitatea lui Martinovici și Ionescu, mai ales că pe terenul de sub Paring, echipa minerilor nu capotase decît o dată, în fața liderului, Rapid.

Clopotele, trompetele și ritmicele bătăi din palme, care încurajau zgomotos echipa gazdă la începutul meciului, au scăzut treptat, pe parcursul acestuia, în intensitate și frecvență, în cele din urmă stingîndu-se. De ce ? Oare echipa favorită trecea prin momente grele, fiind dominată de un adversar superior, în formă mare, și publicul în loc să-și încurajeze băieții, tăcea descurajat ? Nicidecum ! A fost evident că studenții clujeni nu veniseră la Petroșeni să atace. Iată o „mostră" de orientare tactică, luată din prima repriză : la mijlocul terenului **Oprea** intercepteză un balon, se întoarce spre propria poartă și-l paseză, cu încetinitorul, lui **Szőke**. Acesta îl preia cu un calm englezesc, se uită-n dreapta, se uită-n stînga — numai înainte, nu ! — și în sfîrșit la o hotărîre eroică : trimite mingea lui **Ringheanu !**

Acțiunea din care a ieșit golul clujenilor — **Adam** infiltrat pe dreapta a centrat și **Oprea** a șutat direct de la 10 m în poartă — a fost într-atît de ineditâ în acest meci, încît n-a primit nici o ripostă din partea apărării Jiului.

Și, totuși, Jiul n-a făcut nimic pentru a lua inițiativa, pentru a puncta decisiv, complăcîndu-se într-un joc la mijlocul terenului, chiar și tiravelor incursiuni care ajungeau la marginea careului de 16 m punîndu-li-se frîna stereotipiei unor mingi înalte, centrate în zona **Pexa-Anca**. Intuind imediat că mecanismul echipei era dereglat nu datorită lipsei celor doi titulari ci lipsei de convingere cu care echipa și-a apărat șansele, „galeria" Jiului (despre care nu o dată am scris că-și susține frenetic echipa) a început s-o admonesteze.

Văzînd cum o repriză întreagă potențialul ofensiv al echipei din Petroșeni, care în special pe teren propriu dinamita apărările adverse, se redusese la un simulacru (doar două șuturi fără orizont în prima repriză, din care primul după o jumătate de oră de joc), cum mingea îi găsea mereu pe **Libardi** și **Peronescu** ascunși după adversari, iar **Toia** și **Crăciun** înotau împotriva curentului, toți cei aflați în tribune se întrebau de ce avîntata echipă a minerilor depusese armele în acest meci. Pe acest fundal, o interpelare spontană din tribune a produs rumoare : **„Trădare să fie, dar să știm și noi !"**. Dincolo de încărcătura hazlie a celebrei replici caragialești, se simțea obida și insatisfacția miilor de spectatori pentru jocul dezlînat și anost al echipei preferate.

S. GABRIELESCU

PRONOSPORT

Iată pronosticurile noastre la concursul nr. 22, din 4 iunie 1967 :

1. „U" Cluj—C.S.M. [illegible]	1
2. Steagul roșu—P[illegible]ogresul	1
3. U.T.A.—Dinamo [illegible] Pitești	1
4. Chimia Suceava—[illegible] Metrom	1
5. Jiul—Dinamo Bu[illegible]	x 2
6. Rapid—Politehnic[illegible]	1
7. Steaua—Petrolul	1
8. Vagonul—Mineru[illegible] B. M.	x 2
9. Crișul—A.S.A. T[illegible] Mureș	x 2
10. Min. Lupeni—In[illegible] sirmei	1 x
11. Gaz metan—A.S[illegible] Cugir	1
12. Oțelul Gal.—C.F[illegible] Pașcani	x
13. Prog. Brăila—Fl[illegible] ara	1

Fotbal Fotbal Fotbal

Desene de NEAGU RĂDULESCU

„U" CLUJ A CIȘTIGAT LA PETROȘENI

– Hei, repede, acasă, că nu-mi vine să cred !

PROGRESUL

– Pînă terminăștia cu fiștele, să-ți spun un banc...

SE APROPIE DINAMO

„Vorba" Iosefinei (veche rapidistă ?!) – Numai de-ar ține !

JOC BATRINESC LA U.T.A.

– Hei, papa, le o parte că trag spre poartă !...

ARBITRII-S VINOVAȚI...

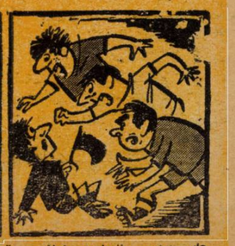

– Voi, tușierii, sînteți de vină că nu marcăm goluri !